Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Daniela Skalová

FILIP A MATĚJ VE ŠKOLCE

S úkoly pro předškoláky

bambook

bamboo®

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Daniela Skalová

FILIP A MATĚJ VE ŠKOLCE

S úkoly pro předškoláky

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Zuzana Pospíšilová

Filip a Matěj ve školce

S úkoly pro předškoláky

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8561. publikaci

Ilustrace Daniela Skalová
Redakce textu Lucie Švecová
Korektury Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 88
Vydání 1., 2022

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2022
Cover Illustration © Daniela Skalová, 2022

ISBN 978-80-271-4947-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-3188-4 (print)

Obsah

Drobky pro vrabečka 7
Nehoda 11
Jeskyně pro zlatokopy 17
Bacílek 21
Rytíři na talíři 25
Pozor na medvěda! 29
Pohádková babička 35
Levá a pravá 39
Připravte se na přistání 45
Přecházení se zebrou 51
Domácí zvířátka 57
Orchestr 63
Vodnický pátek 69
Co všechno už umím? 75

Drobky pro vrabečka

Naučíš se plnit povinnosti, nedrobit při jídle, počítat do pěti, rozvíjet jemnou motoriku prstů a zavazovat si tkaničky.

Filipa a Matěje si lidé často pletou. A to dokonce i maminka s tatínkem. Je to tím, že jsou nejen bratři, ale ještě k tomu dvojčata.

Přestože vypadají stejně, každý je jiný. Zatímco Filip je tak trochu hr, pořád někde běhá, někam leze a s někým závodí, Matěj je klidný, rád něco objevuje, zkoumá nové věci a nad vším přemýšlí. Filip je neposeda a rošťák, Matěj je naopak tichý a raději si prohlíží knížky. Oba ale milují zábavu a dobrodružství.

„Matěji, vstávej! Musíme si pospíšit!“ snažila se maminka vzbudit jednoho ze synů.

Filip už byl umytý a seděl u stolu, ale Matěj se stále ještě nechtěl probrat z hezkého snu.

Když se mu konečně podařilo rozlepit oči, prohlásil: „Ale já do školky nechci!“

„Nedá se nic dělat. Všichni máme povinnosti. Já musím do práce, ty musíš do školky. A Filip taky,“ snažila se mu domlouvat maminka.

„Já nemusím,“ rozumoval Filip. „Já chci! A to je velký rozdíl!“

Maminka se rozesmála. „To máš tedy pravdu.“

„Dneska budeme s kluky stavět tajnou skrýš,“ oznámil Filip. To byl ten hlavní důvod, proč se do školky těšil ještě víc než jindy.

Když to Matěj uslyšel, zvedl se z postele a neochotně se odšoural do koupelny. Na stavění jeskyně se také těšil, ale do školky už tolik ne.

„Snídaně!“ zavolala maminka z kuchyně, aby si Matěj pospíšil.

I u stolu byli oba bratři jako den a noc. Zatímco Filip už stihl sníst celý krajíc chleba, Matěj zvládl sotva půlku. Na rozdíl od Filipa ale vůbec nenadrobil.

„Měli bychom si asi pořídit nějakého vrabečka,“ povzdechla si maminka.

„Jo, to by bylo prima,“ nadchl se hned Filip. „Naučil bych ho mluvit!“

„Především by ale po tobě vyzobal ty drobky. Podívej se, jak to na stole i pod ním vypadá!“ upozornila Filipa maminka.

Po snídani se Matěj převlékal do kalhot a trička, které mu maminka nachystala, a Filip si hrál na vrabečka. Zobáček sice neměl, ale vytvořil si ho z palce a ukazováčku. Jako vrabec pak po jednom sbíral drobky a dával je na prázdný talíř. Musel uznat, že jich nebylo málo. Chystal se je spočítat, i když jich bylo nejspíš víc než pět. Poté strčil talířek s drobečky za okno. Byl zvědavý, jestli tam zůstanou i odpoledne, až se vrátí ze školky.

„Už máme nejvyšší čas,“ popoháněla kluky maminka.

Matěj stál v předsíni u dveří a snažil se zavázat si tkaničky. Povedlo se mu to, ale každá smyčka byla jiná, a tak tkaničky rozvázal a zkusil to znova. Tentokrát si představil, že jsou to dva neposlušní hadi, které musí zkrotit. Díky tomu se mu to povedlo, ale pro jistotu tkaničkám ještě domluvil: „A ne, abyste se zase rozvázaly!“

Umím, zvládnu, dokážu…

Filip chtěl spočítat drobečky.

✓ Umíš počítat do pěti? Ukazuj si při tom jednotlivé prsty na ruce, je jich také pět.

✓ Nauč se říkanku zpaměti.

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět,
naučím se jistě hned.
Jedna, dvě, tři, čtyři, pět,
chci spočítat celý svět.

✓ A umíš počítat třeba i do deseti nebo do dvaceti? Zkus to, a když si nebudeš vědět rady, maminka nebo tatínek ti poradí.

Na obrázku je velký nepořádek. Samé drobečky.

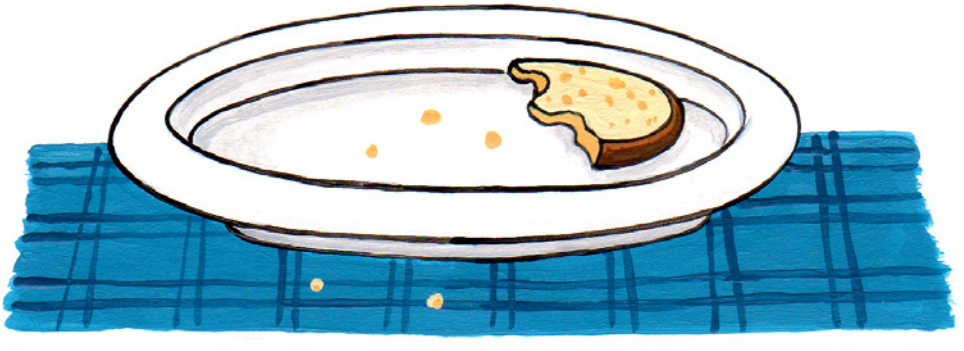

✓ Spočítej, kolik je drobků na talířku a kolik kolem něj.

(na talířku jsou tři drobky, kolem něj dva)

✓ Víš, kde jich je víc?

(na talířku)

Myslím, že se svými prstíky hravě zvládneš následující úkol.

✓ Nachystej si palec a ukazováček a zkus mezi nimi chytit a přenést třeba malé korálky nebo jiné drobné předměty.

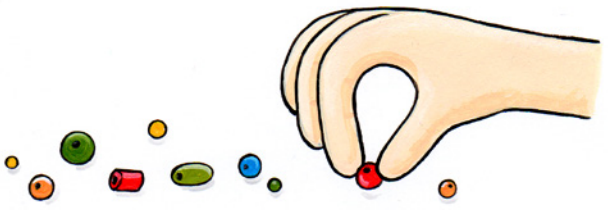

Matěj se naučil zavazovat si tkaničky.

✓ Už to také umíš? Ukaž to mamince či tatínkovi. Pokud si ještě nevíš rady, popros je o pomoc.

✓ Nauč se říkanku zpaměti.

Jedna smyčka, druhá smyčka a uprostřed uzlíček,
stačí trocha šikovnosti, mašličku mám z tkaniček.

✓ Víš, jak by měly jít obrázky správně za sebou?

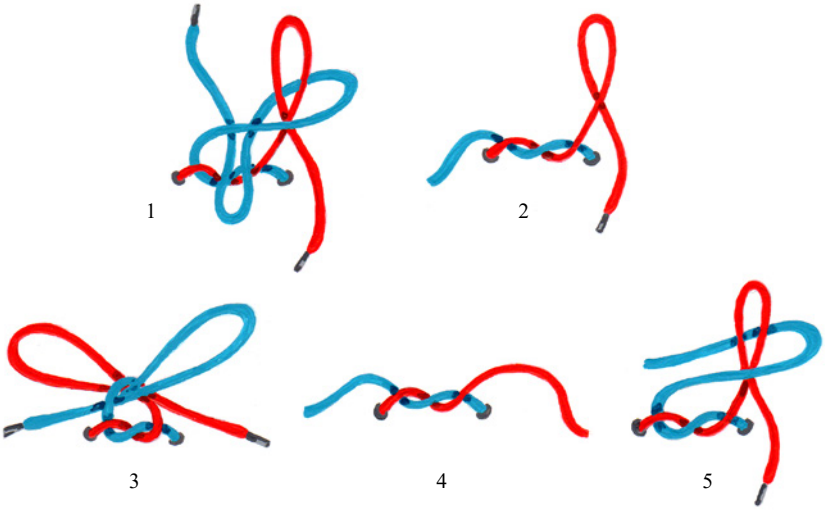

(4, 2, 5, 1, 3)

Nehoda

Naučíš se správně pozdravit, omluvit se a poznat barvy a části těla.

„Dobré ráno, kluci," přivítala Matěje a Filipa paní učitelka.

Oba jí pozdrav s úsměvem oplatili: „Dobrý den!"

Když na ně přátelsky mrkla, ukázala směrem k herně, kde už si hrály ostatní děti. V herně byla malá kuchyňka obklopená kuchařkami, obchod se zákazníky i kočárky a nosítka pro panenky. Také tam byly bedny s auty a vláčky nebo krabice se stavebnicemi, ze kterých se dalo cokoliv postavit. Vzadu pod oknem odpočívaly velké molitanové kostky potažené barevnou koženkou. Ty sice sloužily hlavně na sezení, ale někdy je paní učitelka dětem dovolila použít jako velkou stavebnici. Zrovna dnes z nich chtějí kluci postavit skrýš, do které by se mohli schovat.

„Ahoj, kluci! Už jsme se do toho pustili," oznámil dvojčatům Radim.

Matěj nejprve nechápal, co má Radim na mysli. Když mu to došlo, tak přemýšlel, jakou kostku má ke stavbě použít. Modrou? Žlutou? Zelenou? Vybral si modrou a začal zase dumat nad tím, kam by bylo nejlepší ji umístit. Do první, nebo do druhé řady? Vlevo, nebo vpravo? Filip se s tím nepáral. Bez dlouhého přemýšlení popadl nejbližší kostku a postavil ji nahoru do třetí řady.

„Ale nejdřív se musí dodělat druhá řada. Co když nebude dost kostek, aby vyšly tři řady?" připomněl bratrovi rozvážně Matěj.

Filip se na něj prudce otočil. Přitom srazil kostkou Sabinku, která se přišla podívat, co tam kluci dělají. Dívenka upadla a hned se rozplakala.

„Stalo se něco?“ starala se paní učitelka, když zaslechla pláč.

„Nedávala pozor! Připletla se mi do cesty,“ vysvětlil dotčeně Filip.

Paní učitelka nejprve letmo zkontrolovala, jestli Sabinka nemá nějaké zranění. Žádné neviděla, ale i tak si zahrála na paní doktorku. „Přineste mi, prosím, lékařský kufřík!“ požádala děti, které se shlukly okolo.

Jako první pro něj vyrazila Beátka. S kufříkem si ráda hrála, a tak věděla, kde ho najde.

„Výborně, děkuji,“ řekla paní učitelka a rychle kufřík otevřela, aby mohla vyndat stetoskop. Tím lékaři poslouchají, jak nám buší srdíčko nebo jestli nemáme potíže při dýchání. Paní učitelka ho ale přiložila Sabince na ruku a řekla: „Vypadá to, že noha je v pořádku.“

„Ne noha, ruka!“ opravil ji Honzík.

Paní učitelka přikývla a přiložila stetoskop na Sabinčino bříško. „Vypadá to, že záda jsou taky bez zranění.“

To dětem připadalo legrační, a tak se začaly nahlas smát. Hra na popletenou paní doktorku se jim moc líbila. I Sabinka přestala plakat. Bylo štěstí, že kostka byla měkká, jinak by mohla mít odřeninu nebo by jí naskočila boule.

„Aby se pacientka úplně uzdravila, musí se jí Filip omluvit,“ řekla paní učitelka a podívala se na něj.

„Já za to nemůžu, já jsem to neudělal schválně!“ hájil se Filip, ale přitom se tvářil provinile.

„To je jedno. Pokud někomu ublížíš, je dobré se v každém případě omluvit. To je slušnost!“ trvala na svém paní učitelka.

„Promiň!“ utrousil neochotně Filip a otočil se, aby mohl postavit další kostku.

„Počkej! Přece kamarádce pomůžeš vstát, když upadla, ne? Tedy jestli máš dost síly,“ škádlila ho paní učitelka.

Filip chtěl samozřejmě ukázat, že je silný, a tak podal Sabince ruku a pomohl jí. Ještě jednou se omluvil. Po slzičkách rázem nebyla ani památka, a tak mohla stavba skrýše pokračovat.

Umím, zvládnu, dokážu…

Lidé používají mnoho pozdravů.

✓ Zkus odpovědět na otázky:

Jak se zdraví kamarádi?

(ahoj, čau)

Jak zdravíme dospělého během dne?

(dobrý den)

Jaký pozdrav použijeme ráno a jaký večer?

(dobré ráno a dobrý večer)

A jak je to při loučení?

(na shledanou, ahoj a čau)

Na obrázku jsou děti i dospělí a baví se spolu. Určitě se i pozdraví.

✓ Jaké pozdravy použijí?

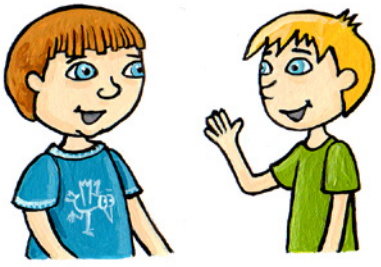

ahoj

dobrou noc

dobrý den

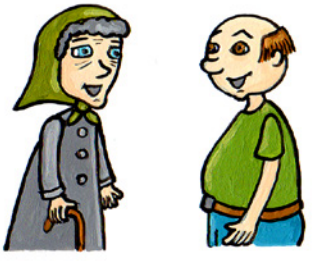

na shledanou

Někdy se stane, že někomu ublížíš. Není to lehká situace.

✓ Co musíš udělat? Obrázek ti napoví.

Děti stavěly ve školce skrýš z velkých barevných kostek. Podobně jako na obrázku.

✓ Pojmenuješ všechny barvy kostek?

(modrá, červená, zelená, žlutá, oranžová, hnědá)

✓ Jakou barvu má kostka v první řadě vpravo?

(modrou)

✓ Jakou kostka ve třetí řadě úplně vlevo?

(hnědou)

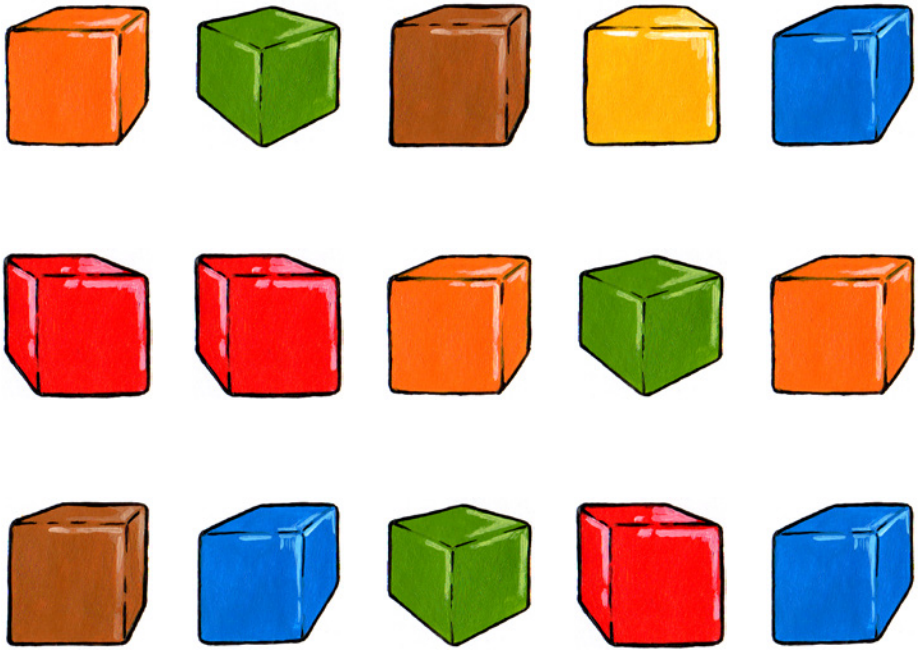

Na obrázku je postava dítěte.

✓ Prohlédni si obrázek a ukaž:

- kde je ucho,
- kde je palec na ruce,
- kde je brada,
- kde je chodidlo.

✓ Teď si zahraj na popleteného lékaře. Pojmenuj části těla záměrně špatně. Kamarád, maminka nebo tatínek tě mohou opravovat.

Jeskyně pro zlatokopy

Naučíš se hledat společné a rozdílné vlastnosti, porovnávat, zahrát si námětovou hru „na něco“, rozlišovat první hlásku ve svém jméně a pomáhat při společném úklidu.

Když malí stavitelé spotřebovali všechny kostky, přemýšleli, z čeho udělají střechu. Honzíka napadlo, že by mohl zaběhnout do šatny pro svou mikinu. Měl ji po starším bratrovi a byla mu ještě trochu velká. Myslel, že bude stačit, ale nestačila.

Nakonec přišla s nápadem paní učitelka. Děti někdy cvičí na měkkých žíněnkách. Jednu z nich vyndala a opatrně s ní stavbu překryla. Teprve teď byla skrýš dokonalá. Jediná nevýhoda byla, že se do ní nevešly všechny děti najednou a musely se střídat.

„Myslím, že tady máme krásnou jeskyni,“ napadlo paní učitelku. „Určitě bude plná zlata, a tak byste si mohly zahrát na zlatokopy. Všichni najednou se tam ale nevejdete, a proto se musíte v kopání vystřídat. Připravte si krumpáče, motyky, lopaty a rýče,“ vybídla děti. „Ne doopravdy, jen jako,“ dodala, když se Filip rozběhl ke krabici s hračkami. „Výborně! Takže teď půjdou do jeskyně hledat zlato všechny děti, které na sobě mají červené tričko,“ řekla.

Do skrýše se nahrnuly děti v červených trikách. Chvíli předstíraly kopání a pak vyšly ven s náručemi plnými zlata.

„Teď jsou na řadě tři nejmenší," oznámila paní učitelka a děti se mezi sebou začaly poměřovat. Péťa se schválně přikrčil, aby vypadal menší, ale paní učitelku neoklamal. Do jeskyně putovali Beátka, Linda a Michálek.

Filip si jeskyni užil dokonce i sám, protože paní učitelka navrhla, že teď půjdou dovnitř zlatokopové, jejichž jméno začíná hláskou F. Matěj se pak na chvíli podíval do jeskyně spolu s Ondrou, protože měli ze všech dětí největší chodidla.

Paní učitelka měla spoustu nápadů. Oznámila například: „Do práce teď nastoupí jen ty zlatokopky, které na sobě mají sukýnku." Nebo: „Nejvíc zlata nasbírá ten, kdo má nejvíc kapes."

Děti hned začaly počítat kapsy na svém oblečení. Vyhrála Josefínka. Ta totiž měla tepláčky se dvěma kapsami, jednu kapsu měla na tričku a další čtyři našla na zástěrce.

Po chvíli přišla paní učitelka s ještě zajímavějším nápadem. „Teď začíná pracovní směna pro všechny, kteří mají modré oči."

Filip s Matějem se na sebe podívali a s úsměvem přikývli. Nahrnuli se do jeskyně jako první. Další děti si musely barvu očí ověřit v umývárně. Tam jsou totiž nad umyvadly zrcadla.

Poslední úkol vzbudil největší veselí, protože paní učitelka zavelela: „Teď se pustí do práce všichni, kteří už mají hlad." Byl totiž čas na svačinu.

V tu ránu se do skrýše nahrnuly všechny děti najednou. A protože tam nebylo dost místa, není divu, že se jeskyně rozpadla. Stěny povolily a žíněnka spadla dětem přímo na hlavy. Nikomu se naštěstí nic nestalo. Pak děti pod vedením paní učitelky přiložily ruku k dílu a kostky společně uklidily tam, odkud je předtím vzaly. Zpátky pod okno.

Umím, zvládnu, dokážu…

Procvičíme si hlásky jako děti ve školce.

✓ Kterou hláskou začíná Filipovo a Matějovo jméno?

(Filipovi hláskou F a Matějovi hláskou M)

✓ Jakou hláskou začíná tvoje jméno?

✓ Pamatuješ si, kdo měl větší chodidla? Matěj, nebo Filip?

(Matěj)

Když se podíváš na obrázek, může se ti zdát, že jsou Filip s Matějem úplně stejní. Přesto to tak není.
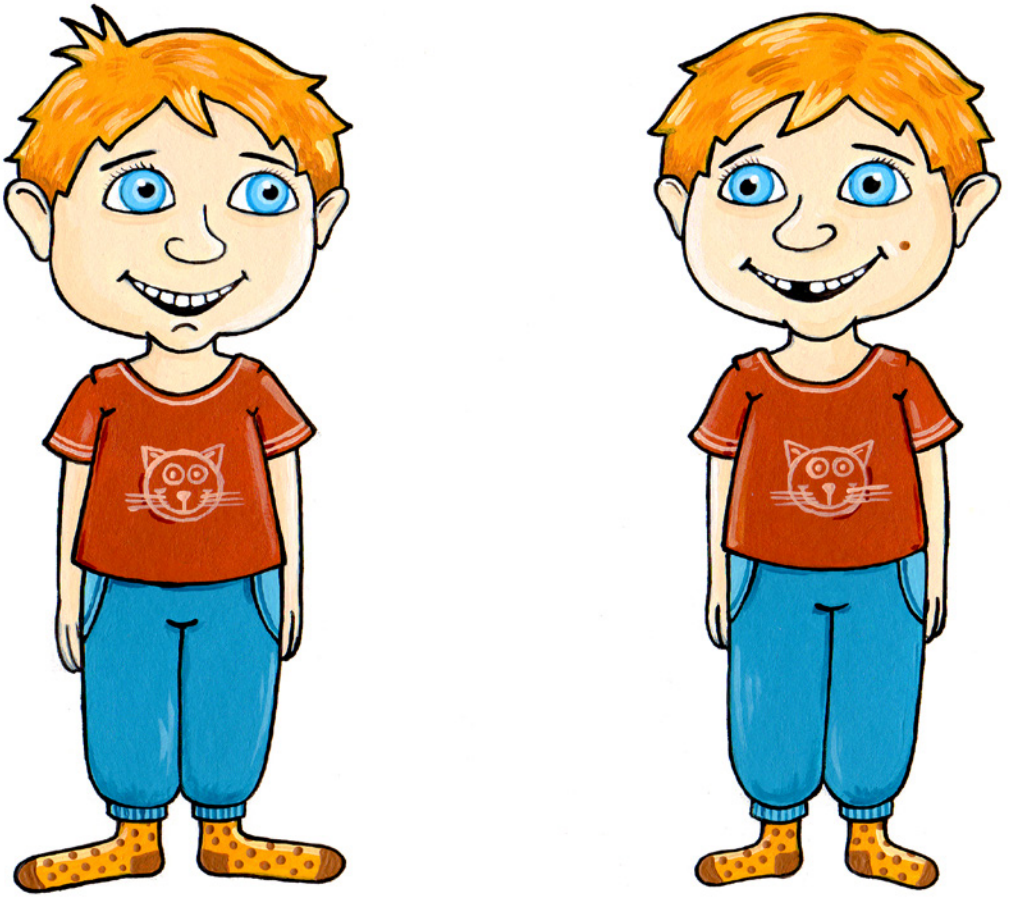
✓ Zkus mezi nimi najít pět rozdílů.